

[Per Hækkerup.]

demokratiet ikke har taget stilling til i dag, hverken i positiv eller negativ retning. Vi håber ikke, at landet bliver stillet i den situation, men vi forbeholder os, hvis det bliver tilfældet, til sin tid da at træffe vor afgørelse.

(Kort bemærkning).

Per Federspiel: Jeg takker den højtærede udenrigsminister for den bemærkning, han fremsatte til sidst; men jeg har lidt vanskeligt ved at få den til at harmonere både med det, der må ligge bag ved de udtalelser, den højtærede økonomiminister fremsatte, og hvoraf man må forstå, at for enhver pris må en nordisk løsning sættes i forgrunden, og tillige i relation til det ubesvarede spørgsmål, jeg endnu har om, hvorvidt den højtærede handelsministers udtalelser i Kiel skal tages som udtryk for en privatmands meninger eller måske som udtryk for en opfattelse, der i hvert fald gør sig gældende inden for visse grene af regeringen.

Vort standpunkt skal jeg ikke komme ind på, men jeg vil lige besvare et enkelt spørgsmål, som det ærede medlem hr. Aage Fogh stillede til mig, idet han mente, at vi ikke havde taget stilling til spørgsmålet om mindstepriser i landbruget. Må jeg sige til det ærede medlem, at det drejer sig jo ikke om garanterede mindstepriser, hvis der skulle være vakt nogen forhåbninger i så henseende ved læsning af Romtraktaten. Det, det drejer sig om, er en importregulering og en konkurrencebegrænsende foranstaltning, som de seks lande er berettiget til at træffe, hvis importpresset under lavere priser bliver for stærkt. Dermed falder også den betragtning bort, som det ærede medlem ligeledes var inde på, nemlig at disse garanterede minimumspriser ville medføre en voldsom stigning i produktionen hos de seks. Det, de tilsigter, er jo snarere en produktionsregulering, således at de lande, der deltager i Romtraktaten, vil have deres anpart i markedet. Det er det, der hidtil

har været landbrugets interesse, berettigede interesse.

(Kort bemærkning).

Poul Møller: Jeg vil gerne takke den højtærede udenrigsminister for hans bemærkninger her i sidste omgang. Jeg tror, de tyder på, at i hvert fald udenrigsministeren er fuldstændig rede til fordomsfrit at overveje de muligheder, der kan foreligge for Danmark, hvis associeringsforhandlingerne bryder sammen.

Jeg vil derimod sige til den højtærede økonomiminister, som ikke er nær så fordomsfri, at han skal være forsigtig med at dadle os andre med hensyn til vor nordiske indstilling. Han må være klar over, at hvis han bærer det nordiske marked frem som det eneste, som det, vi skal gribe til, er det jo umuligt at få en fordomsfri overvejelse af andre muligheder. Hver gang den højtærede økonomiminister slår fast og gør os andre til mindre nordisk interesserede, lægger han jo derigennem alt, hvad han kan, frem, for at vi ikke skal tilslutte os en europæisk union, som ikke kan forenes med et nordisk marked, og det er da også det, han har gjort på sine møder rundt om i landet, hvor han har advaret mod de seks' marked.

Den højtærede økonomiminister talte noget om vor generations politikere, og at vi af hensyn til historiens dom ikke måtte være afvisende over for det nordiske fællesmarked. Jeg var ikke i går afvisende over for det nordiske fællesmarked. Jeg stillede det spørgsmål: kan det lade sig gøre? Kan man håbe, at Finland kan komme med reelt, og kan man håbe på, at Norge går med? Hvis det ligger således, at det kan lade sig gøre, så lad os drøfte, om det kan kombineres med et frihandelsområde med de seks, eventuelt — som regeringen håber på — med det øvrige Europa, hvad jeg ikke tro kan lade sig gøre.

Men hvem har først og fremmest fået betroet det historiske ansvar for det nordiske